

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

8 oktober 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over zijn uitspraken met betrekking tot de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken en tot de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over het afstemmen van het cultureel promotie- en informatiebeleid van de Vlaamse Rand op dat van Nederlandstalig Brussel en vice versa

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over het taalgebruik in de Brusselse ziekenhuizen en bij de hulpdiensten

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

Dinsdag 8 oktober 2002

VOORZITTER : De heer Luk Van Nieuwenhuyzen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.06 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over zijn uitspraken met betrekking tot de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Dijck tot de heer Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over zijn uitspraken met betrekking tot de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde.

De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, op de dag dat het wereldkampioenschap wielrennen in ons land van start gaat, heb ik een vraag over een moment waarop minister Vanhengel zelf met de fiets heeft gereden. Mijnheer de minister, ik had deze vraag liever niet gesteld, maar u hebt uitspraken gedaan die er mij toe hebben genoodzaakt dat toch te doen.

Ik moet hier voor niemand het belang van de Gordel nog schetsen. Het gaat niet enkel om een sportieve manifestatie, van bij de aanvang ging het om een sportief-politieke happening, en dat is trouwens nu nog het geval. De organisatie wil accentueren dat de gordel rond Brussel groen en Vlaams is. De Gordel is een massamanifestatie geworden waar duizenden Vlamingen en – bij wijze van spreken – duizenden politici aan deelnemen.

Mijnheer de minister, tijdens deze manifestatie werd u onder andere geïnterviewd door de RTBf.

Ook in het verre Kempenland kunnen we die zender ontvangen. We waren dan ook enigszins verrast over een van uw uitspraken. U liet uitschijnen dat de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde niet belangrijk is. Ik maakte uit uw uitspraken op dat het voor u om politieke gevechten achter de schermen gaat en dat die discussie voor u, als Vlaams Brusselaar, niet relevant zijn. Dit verbaasde me omdat de splitsing in het regeerakkoord van enkele jaren geleden werd vastgelegd. Ik neem aan dat u die grondig hebt bestudeerd. De splitsing van het kiesarrondissement is geen onbelangrijk punt, zeker niet voor mijn fractie.

Het lijkt me vreemd dat er heel wat beroering ontstaat bij mensen over zaken die in Brussel en in de Vlaamse Rand gebeuren. Door sommigen worden die problemen onder de mat geveegd. Ik breng u de manifestatie van vorige week in Vilvoorde in herinnering. De ene zegt dat er 7.000 mensen aanwezig waren, de andere heeft het over 3.000 personen. Het juiste aantal zal wel tussen de twee liggen. De betoging was in elk geval niet onbelangrijk, hoewel er door een aantal media weinig ruchtbaarheid aan werd gegeven. Dat is de verantwoordelijkheid van die bepaalde pers.

Vorige zaterdag heb ik in de Gazet Van Antwerpen een editoriaal van iemand uit onverdachte hoek gelezen. In de krant geven 5 'wijzen' commentaar op de afgelopen week. Een van die 'wijzen' is de heer Schiltz – hij kan zeker niet met mijn partij geassocieerd worden. Hij stelt dat Vlaanderen moet oppassen. Hij zei bijvoorbeeld dat – en ik citeer : 'er de jongste maanden dingen gebeuren waarvan in Vlaanderen het belang én het gevaar worden onderschat. Dat kan ons later zeer zuur opbreken. Ik wil daar mijn bezorgdheid over uitdrukken. Ik noem bijvoorbeeld de plannen van deze meerderheid voor de paritaire Senaat, het rapport-Nabholz, het Europees minderhedenverdrag, enzovoort.' Hij waarschuwt dat er evoluties aan de gang zijn die de klok 30 jaar terug kunnen draaien.

Van Dijck

Mijnheer de minister, ik heb dit punt aangehaald omdat bepaalde uitspraken van Vlaamse politici en ministers in de Franstalige media de zaak niet vooruithelpen. Misschien past dit alles in een politiek van toenadering, zoals minister-president Dewael vaak bepleit, maar ik ben bekommerd over deze problematiek.

Mijnheer de minister, mijn eerste vraag is een retorische. Bent u op de hoogte van de inhoud van het Vlaams regeerakkoord met betrekking tot de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde? Hebt u met uw uitspraken uw persoonlijke mening geventileerd? U bent ook minister van Brusselse Aangelegenheden. Vindt u de zaak niet belangrijk genoeg om de splitsing van het kiesarrondissement na te streven? Is de houding van de Vlaamse regering hierover gewijzigd? Waar kan dit element van het regeerakkoord op de agenda worden gebracht? Hoe wil de Vlaamse regering dienaangaande vooruitgang te boeken?

De voorzitter : Minister Vanhengel heeft het woord.

Minister Guy Vanhengel : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, zoals de vraagsteller zelf al kon vermoeden, weet ik als lid van de Vlaamse regering wel degelijk dat het Vlaams regeerakkoord voorziet in een horizontale splitsing van het betrokken kiesarrondissement. Uiteraard neem ik het Vlaams regeerakkoord ernstig. Ik stel trouwens met genoeg vast dat niet alleen de leden van de meerderheid dat regeerakkoord ernstig nemen en uitgevoerd wensen te zien, maar zelfs leden van de oppositie.

De problematiek van de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde kent een heel lange voorgeschiedenis. Het is een onderwerp dat in het bijzonder vanuit een Vlaams-Brussels perspectief met de nodige zin voor historische nuancering moet worden benaderd. In de sfeer en de tijdgeest van de jaren zestig leek de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde het meest geëigende middel om bijvoorbeeld Halle-Vilvoorde te beveiligen voor gevreesde francofone dominantie. In alle Vlaamse vleugels van de toen nog unitaire partijen en ook bij de Volksunie en de Vlaamse Beweging werd deze eis met kracht naar voren gebracht. Het is trouwens de verdienste van mijn oud-leraar wiskunde, een Vlaamse liberaal, met name voormalig senator Jan Bascour, om als een van de allereersten deze eis ook in een wetsvoorstel te hebben geïntegreerd.

Ik doe de waarheid geen geweld aan als ik zeg dat de Brusselse Vlamingen reeds sinds het midden van de jaren zeventig de eis voor de splitsing van het kiesarrondissement niet langer onvoorwaardelijk steunen. Ik zeg niet dat ze het niet steunen, maar niet onvoorwaardelijk. Ik verwijs hierbij naar het eerste en tweede congres van de Brusselse Vlamingen waarin zowel in 1975 als 1980 heel duidelijk werd gesteld dat een dergelijke splitsing enkel kan worden overwogen mits bijvoorbeeld apparenteringen met de Vlaamse kiesomschrijvingen rond Brussel, mits men voor de Brusselse Vlamingen een eigen politieke vertegenwoordiging op een andere wijze waarborgt, enzovoort.

Vanuit deze genuanceerde optiek benader ook ik de problematiek van de splitsing. Ik ga akkoord met de vraag, maar niet onvoorwaardelijk, vanuit de positie dat een deel van onze Vlaamse Gemeenschap, zijnde de Brusselaars, daardoor kan worden benadeeld. Een onvoorwaardelijke splitsing zou voor de Brusselse Vlamingen immers de electoraal-technische mogelijkheid om door te stoten naar de Kamer van Volksvertegenwoordigers, quasi uitsluiten.

Naar aanleiding van de bespreking van de nieuwe kieswetgeving in de Kamer van Volksvertegenwoordigers – want het gaat hier om een federale materie – werd duidelijk dat de horizontale splitsing van het kiesarrondissement juridisch-technisch niet haalbaar was. Voor de Brusselse Vlamingen zijn juist de waarborgen voor de Vlamingen in Brussel die tot op heden werden ingebouwd in de wetgevende initiatieven, het belangrijkste. Door de invoering van de provinciale kieskringen wordt het gewicht van de Vlaamse stemmen groter.

Leden van de meerderheid hebben tijdens het debat in de Kamer benadrukt dat de stemmen van de respectieve kiesarrondissementen Brussel-Halle-Vilvoorde en Leuven worden samengeteld. De Nederlandstalige kiezers uit beide arrondissementen zullen kunnen kiezen voor een Nederlandstalige kandidaat in Brussel. De band tussen het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt door het nieuwe systeem de facto vervangen door een band tussen de provincie Vlaams-Brabant en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Verder mogen we niet vergeten welke de waarborgen zijn voor de Brusselse Vlamingen die recent tijdens de Lambermont- en Lombardakkoorden werden verkregen. Hier werd de voorbije twee jaar nogal licht over heengegaan, maar men zal in 2004 de volle draagwijdte ervan pas ten volle beseffen.

Vanhengel

Degenen die er nu bij betrokken zijn en het voorwerp uitmaken van die nieuwe regeling, weten echter maar al te goed welke gigantische stap voorwaarts is gezet in vergelijking met het verleden. Ik denk bijvoorbeeld aan de minimumvertegenwoordiging van 17 zetels voor de Nederlandstalige taalgroep in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad en de aanwijzing van 5 bijkomende leden in de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Die worden aangewezen uit de eerste niet-verkozen kandidaten op de Nederlandstalige lijsten voor de verkiezingen voor de Brusselse Hoofdstedelijke Raad, maar verdeeld volgens de zetelverdeling van de overeenkomstige lijsten, voorgedragen voor de rechtstreekse verkiezing voor de leden van het Vlaams Parlement. Voor de werking van het Vlaams Parlement is de bovenvermelde hervorming van groot belang vermits het zogenaamde dubbelmandaat wordt opgeheven. Er zullen vanaf 2004 geen leden meer zowel in het Vlaamse als het Brusselse parlement zetelen. De kandidaten die een woonplaats hebben in een gemeente van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zullen rechtstreeks worden verkozen in afzonderlijke verkiezingen.

Tegen de ietwat sombere kijk van Hugo Schiltz, die ik nochtans zeer waardeer voor het gigantische werk dat hij heeft geleverd in de strijd van de Vlaamse Beweging, – misschien is die kijk eigen aan zijn leeftijd – moet men eens de realisaties plaatsen van de vooruitgang die de voorbije jaren werd geboekt in de dingen waar we met velen altijd hebben achtergestaan. Als we dat in ogenschouw nemen, dan kunnen we alleen maar zeggen dat we er hervorming na hervorming op vooruitgaan. Deze nuances moet u voor ogen houden bij mijn verklaringen op Télé Bruxelles of RTBf, want ze moeten telkens weer aangebracht worden als men het onderwerp bespreekt.

De voorzitter : De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk : Mijnheer de minister, ik heb een aantal opmerkingen. Het regeerakkoord spreekt wel degelijk over de horizontale splitsing. Er wordt een heel debat gevoerd over de vraag of het een horizontale of een verticale splitsing moet zijn. Het argument dat u aanhaalt, van het niet verkozen zijn van Vlaamse Brusselaars, zou zich in het

bijzonder manifesteren indien men zou overgaan tot een verticale splitsing. Sommigen zijn daar pleitbezorger van.

Het is niet aan mij om hier een tekst van een minister van Staat, de heer Schiltz, te komen verdedigen, maar het gaat hier niet over de verdiensten van jaren geleden. Hij waarschuwt er net voor dat wat nu gebeurt ons in een situatie kan doen belanden waarbij verdere stappen en onderhandelingen zeer moeilijk, zelfs vrijwel uitgesloten zouden zijn.

Minister Guy Vanhengel : Mijnheer Van Dijk, deze stelling werd steeds door velen verkondigd, na elke stap die is gezet.

De heer Kris Van Dijk : Maar nooit door de heer Schiltz. Ik heb hem goed gekend. Als er één persoon was die steeds pleitte voor de stap-voor-stap-strategie en een Realpolitik voerde, dan was hij het. Daarom schrok ik zo van wat hij had neergepend.

Mijnheer de minister, ik neem akte van uw antwoord terzake. U stelt de realisaties van de voorbije weken en maanden – met de kieshervorming – voor als verdienstelijk, maar u belicht de keerzijde van de medaille niet. Zo zal men in heel Halle-Vilvoorde voor Franstaligen kunnen kiezen, wat toch niet de bedoeling is geweest, ook niet van het regeerakkoord. U belicht de positieve kant van de zaak, sta me toe de keerzijde te belichten.

U bent niet helemaal goed ingelicht als u zegt dat ook de oppositie belang hecht aan het Vlaams regeerakkoord. De Nieuw-Vlaamse Alliantie hecht inderdaad belang aan dat regeerakkoord, want we hebben dat destijds mee goedgekeurd. Meer nog, over het deel inzake onderwijs heb ik zelf mee mogen onderhandelen, in naam van de VU&ID-fractie. Onze houding in dit parlement wordt mee bepaald door het regeerakkoord.

Wij zijn het echter niet eens met evoluties die nadien hebben plaatsgevonden, en daarom zitten we in de oppositie. Dit document blijft voor ons echter nog steeds een handleiding.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken en tot de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over het afstemmen van het cultureel promotie- en informatiebeleid van de Vlaamse Rand op dat van Nederlandstalig Brussel en vice versa

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Gatz tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken en tot de heer Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over het afstemmen van het cultureel promotie- en informatiebeleid van de Vlaamse Rand op dat van Nederlandstalig Brussel en vice versa.

Minister Vanhengel zal tevens in naam van minister Van Grembergen antwoorden.

De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, op 19 maart van dit jaar stelde ik al een vraag in met een gelijkaardige titel (Hand. VI. Parl. 2001-2002, C171, 7). Uw voorganger gaf toen een bevredigend en hoopvol antwoord op de vraag hoe het gesteld is met de samenwerking tussen de Vlaamse Rand rond Brussel en Nederlandstalig Brussel. Volgens de minister was het geen organisatorisch probleem, was het wellicht in beperkte mate een concurrentieprobleem, maar in eerste instantie een probleem van communautaire pleinvrees, dat zich vertaalde in een tegenstelling tussen het stedelijke Brussel en de landelijke of suburbane Rand. De minister gaf voorbeelden van projecten die reeds werden gerealiseerd of op til waren.

Sinds september is er een vrij belangrijk samenwerkingsverband tot stand gebracht, met name het Kwartslag-samenwerkingsproject tussen de KVS, het Kaaithheater en de culturele centra van Dilbeek en Strombeek-Bever. Toch lijken er nog knelpunten te zijn, voornamelijk op het beleidsniveau. Enkele weken geleden las ik tot mijn verbazing dat de heer Frans, directeur van de VZW De Rand, in een interview in Brussel Deze Week duidelijk stelde dat het overleg tussen de provincie Vlaams-Brabant, de VZW De Rand en de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) enigszins spaak loopt, in die zin dat er aan VGC-zijde geen of onvoldoende opvolging is. Hier heb ik heel wat vragen bij, en ik zal ze eveneens kunnen stellen aan uw collega in de VGC zelf, daar ik het uit de eerste hand wil

horen. Daarom had ik deze vraag uitdrukkelijk aan zowel uzelf als aan minister Van Grembergen gesteld.

De vragen liggen voor de hand. Hoe ver staat het vandaag met dit overleg ? Wat zijn de concrete doelstellingen ervan ? Wat is de houding van de VGC hierin ? Heeft de heer Frans gelijk of niet ? Ik vond het een boude uitspraak. Misschien heeft hij wel gelijk, wat geen goede zaak zou zijn.

Verder vraag ik me af of het probleem van samenwerking tussen de Rand en Nederlandstalig Brussel niet het meest acuut is bij de communicatie-instrumenten, veeleer dan bij de cultuuractoren zelf. Dat is natuurlijk een inhoudelijke discussie. Met andere woorden, misschien is er in eerste instantie minder nood aan culturele samenwerking, die, omwille van voornoemde pleinvrees – als die al bestaat – moeilijk kan liggen, dan aan een overzichtelijk promotiekanaal in beide richtingen. Dat is immers de eerste doelstelling van mijn vraag. Met andere woorden, kunnen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC het initiatief nemen om alle betrokkenen samen te brengen ? Ik denk dan uiteraard aan de VZW De Rand, die de Randkrant uitgeeft, aan de VZW De Stadskrant, die de Agenda voor Brussel uitgeeft, en aan de regionale zenders Ring TV en TV Brussel.

De voorzitter : Minister Vanhengel heeft het woord.

Minister Guy Vanhengel : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, het overleg waar de heer Gatz naar verwijst, heeft inderdaad nog niet plaatsgevonden. Reeds geruime tijd dringt men bij de provincie Vlaams-Brabant en ook bij de VZW De Rand aan op een overleg met de VGC. De gemeenschapscentra in de Vlaamse Rand en de Brusselse gemeenschapscentra hebben immers gelijklopende opdrachten, zowel inzake gemeenschapsvorming als inzake de uitbouw van een culturele dynamiek in een verfranste omgeving.

Weliswaar is de context verschillende : enerzijds is er de grootstad Brussel, anderzijds de suburbane periferie. Bovendien heeft Brussel een officieel tweetalige bestuursorganisatie, terwijl het Nederlands in de Rand de enige bestuurstaal is. Hiermee trap ik natuurlijk een aantal open deuren in.

Het is inderdaad zinvol en lovenswaardig na te gaan of en op welke wijze de Nederlandstalige culturele actoren aan beide zijden van de gewestgrens beter op elkaar kunnen inspelen en, vanuit beleids-oogpunt, hoe hun activiteiten beter op elkaar kun-

Vanhengel

nen worden afgestemd. Dit opzet zit tevens vervat in het decreet van 13 juli 2001 houdende het stimuleren van een kwalitatief en integraal lokaal cultuurbeleid. Daarin worden samenwerkingsverbanden tussen de Brusselse gemeenschapscentra en de centra van de Vlaamse Rand gestimuleerd.

Blijkbaar werd ongeveer een half jaar geleden afgesproken om over dit onderwerp rond de tafel te zitten. Deze afspraak werd door de VGC afgezegd omdat de betrokken ambtenaar ziek was. Ik hoop dat de VGC meer ambtenaren heeft om deze zaak op te volgen. Er werd toen een nieuw initiatief in het vooruitzicht gesteld. Tot op heden heeft de vergadering om voor mij onbekende redenen nog niet plaatsgevonden. Minister Van Grembergen heeft me laten weten dat hij erop zal aandringen om dit gesprek toch te laten plaatsvinden.

Mijn taak zal er vooral in bestaan een promotie- en communicatiebeleid uit te stippelen. Ik heb gevraagd dat het beleidsconvenant tussen TV Brussel, de Stadskrant en Onthaal en Promotie Brussel (OPB) tot een goed einde zou worden gebracht. In dit convenant is expliciet opgenomen dat de voornoemde organisaties ook een actor zijn bij de afstemming en interactie van het informatie-, promotie- en communicatiebeleid tussen Brussel en het hinterland, met name de Vlaamse Rand. Dit zal gestalte moeten krijgen door een verhoogde aandacht van de gemeenschapsberichtgeving en de uitwisseling van agenda-informatie. In de praktijk hebben zowel TV Brussel als de Stadskrant reeds de nodige contacten gelegd met Ring TV en VZW De Rand om deze opdracht optimaal uit te voeren.

De sleutel van het verhaal is dat die ene ambtenaar ervoor moet zorgen dat hij in een omgeving werkt waarbij hij in geval van ziekte het werk kan doorgeven aan collega's zodat de opdrachten ook worden uitgevoerd.

De voorzitter : De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mijnheer de minister, als we even de anekdotiek van de zieke ambtenaar buiten beschouwing laten, stelt u me enigszins gerust. De uitspraken van de heer Frans zijn ietwat overtrokken. Wel is het zo dat het er tot voor kort veeleer op leek dat de Vlaamse Brusselaars vragende partij waren voor dit soort promotiekanalen. Nu blijkt daarover enige terughoudendheid te bestaan.

Het doet me plezier te horen dat de provincie Vlaams-Brabant en de VZW De Rand zelf her-

haaldelijk hebben aangedrongen op dit overleg. Ik ga er dan ook van uit dat voor het einde van het jaar de promotie van start kan gaan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De heer Walter Vandenbossche treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over het taalgebruik in de Brusselse ziekenhuizen en bij de hulpdiensten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over het taalgebruik in de Brusselse ziekenhuizen en bij de hulpdiensten.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, u herinnert zich ongetwijfeld dat een aantal mandatarissen uit Brussel en de Vlaamse Rand na de goedkeuring van het rapport-Nabholz hebben aangekondigd dat ze een dossier zouden indienen over de discriminatie waarvan de Nederlandstaligen in de Brusselse ziekenhuizen en bij de hulpdiensten in en om Brussel het slachtoffer zijn.

Mijnheer de minister, wordt dit initiatief door de Vlaamse regering ondersteund ? Ik vind het bijzonder denigrerend dat de Vlamingen, die 60 procent van de bevolking uitmaken in België, er niet in slagen om in de eigen hoofdstad de elementaire taalrechten af te dwingen of de taalwetgeving in het eigen Vlaams Gewest, met name in de Vlaamse Rand, te doen respecteren.

Mijnheer de minister, het taalgebruik bij de hulpdiensten is geregeld aan bod gekomen op de Interministeriële conferentie voor Volksgezondheid. In het antwoord dat u op een schriftelijke vraag hebt gegeven, schrijft u dat de oplossing die daar uit de bus is gekomen u voldoet. Toenmalig federaal minister van Volksgezondheid Aelvoet heeft een koninklijk besluit opgesteld waarin staat dat minstens een van de personen aan boord van een ambulance of een MUG-voertuig de taal moet beheersen van het gebied waar de interventie plaatsvindt.

Van Nieuwenhuysen

Ik wens daar enkele kanttekeningen bij te maken. Op 5 maart 2002 heeft de Raad van State zich over dit bewuste KB beraden. Het advies is bij mijn weten nog altijd niet klaar. Bovendien is er een nieuwe federale minister van Volksgezondheid. Het is dan ook niet helemaal ondenkbeeldig dat het ontwerp alsnog wordt afgevoerd of gewijzigd. We kunnen daar niet zeker van zijn. Ik weet echter wel dat tijdens een vorige legislatuur toenmalig federaal minister Colla ook een taalvoorwaarde had gekoppeld aan een KB. Het ging toen over de erkenning van hulpdiensten. Op het ogenblik dat het KB in het Staatsblad verscheen, stond die voorwaarde er niet meer in.

Hoe zal in de praktijk de tweetaligheid van Brusselse hulpdiensten, die volgens het taalkader nog uit geen 30 percent Nederlandstaligen moeten bestaan, worden gegarandeerd? Wat zal er gebeuren met hulpdiensten die uitrukken vanuit het Militair Hospitaal van Neder-over-Heembeek? Ook daarover bestaan er verschillende klachten. Ik zie dit nog niet zo meteen verdwijnen.

In feite dienen volgens de taalwetgeving de interventieploegen in de Vlaamse Rand homogeen Nederlandstalig te zijn. Waarom moeten wij ons dan tevreden stellen met de belofte dat ten minste één dokter of verpleger het Nederlands machtig moet zijn? Dit lijkt me hoe dan ook een overtreding van de taalwetgeving.

De situatie in de Brusselse ziekenhuizen is nog niets veranderd. Doordat heel wat hulpdiensten die naar de Vlaamse Rand uitrukken naar Brusselse ziekenhuizen terugkeren, komen heel wat patiënten in een Nederlandsonkundige omgeving terecht. Samen met minister Vogels kunnen ze misschien hopen dat ze bewusteloos zijn; dan moeten ze zich niet ergeren aan de situatie.

Mijnheer de minister, ik wil hiermee enkel aangeven dat het koninklijk besluit van de federale regering niet meer is dan een kluitje waarmee men de Vlamingen nog maar eens in het riet wil sturen.

Hiermee zijn we aanbeland bij de problematiek van de Brusselse – openbare – ziekenhuizen, die zijn onderworpen aan de taalwetgeving, en aan de spoeddiensten van privé-ziekenhuizen. Doordat ze een overheidsopdracht uitvoeren, zijn deze laatste ook onderhevig aan de taalwetgeving. Hier valt de oogst nog magerder uit. In een antwoord op een andere schriftelijke vraag kan u me niet meer mededelen dan dat in het kader van de Interministeriële

conferentie van Volksgezondheid van 24 juni 2002 werd overeengekomen om het al lang aangekondigde meldpunt voor klachten met betrekking tot het onthaal in de ziekenvoorzieningen in Brussel op te richten.

Ook inzake deze problematiek wens ik enkele kanttekeningen te maken. We weten allemaal dat patiënten niet snel geneigd zijn om met klachten naar buiten te komen. Ze bevinden zich in een zwakke positie. Het meldpunt lijkt me dan ook geen werkzaam ding te zijn. Daarenboven wenst men blijkbaar het probleem nog maar eens te willen bestuderen. Hierdoor verandert er niets aan de situatie en moeten er geen maatregelen worden genomen.

Het meldpunt bestaat trouwens nog niet. Eerst moeten alle ministers met beslissingsbevoegdheid terzake hun handtekening plaatsen onder een protocol. Ik weet niet of minister Gosuin van de Brusselse Hoofdstedelijke regering daarbij is. Indien dit het geval is, dan maak ik me niet veel illusies. Mijnheer de minister, u stelt trouwens dat nog niet alle ministers het protocol formeel hebben ondertekend. In een ander dossier wachten de Vlamingen al jaren op een handtekening van de Waalse minister-president onder een protocol.

Met een meldpunt is de problematiek van de Brusselse ziekenhuizen hoe dan ook niet opgelost. op 5 februari van dit jaar heb ik uw voorganger minister Anciaux nog gevraagd waarom dit dossier niet was geagendeerd op de tweede samenkost van de Brusselse en de Vlaamse regering op 15 januari (Hand. VI. Parl. 2001-2002, C113, 4). Ik heb toen geen duidelijk antwoord gekregen. Wel bevestigde voormalig minister Anciaux met nadruk dat dit dossier wel degelijk prioritair was en dat er, met het oog op de agendering voor de volgende officiële bijeenkomst in juli, op dat ogenblik al gemeenschappelijke voorbereidingen aan de gang waren. Ik citeer voormalig minister Anciaux: 'Hoewel dit voor de Brusselse Hoofdstedelijke regering geen evidentie was, werd deze problematiek op mijn uitdrukkelijke vraag geagendeerd op de volgende bijeenkomst van de Vlaamse en Brusselse hoofdstedelijke regering in juli 2002.' Op mijn schriftelijke vraag naar de stand van zaken deelt u mij mee dat de geplande bijeenkomst niet heeft plaatsgevonden, zonder verdere commentaar. Daarmee moeten we het doen.

Ik zou graag vernemen waarom die bijeenkomst in juli werd afgelast en of het nog wel de bedoeling is van deze regering om die problematiek prioritair met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te behan-

Van Nieuwenhuysen

delen. Nogmaals, ik vind het te denigrerend om daarmee naar de Raad van Europa te trekken. Dit moet de Vlaamse meerderheid in dit land zelf kunnen oplossen.

Mijnheer de minister, is er al een nieuwe datum vooropgesteld voor dat overleg tussen de beide regeringen? Aan welke kant van de tafel gaat u zitten als hierover wordt onderhandeld?

De voorzitter : De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mijnheer de voorzitter, ik wens nog een aantal verduidelijkingen te geven over de koppeling van de toestand in de Brusselse ziekenhuizen voor de Nederlandstaligen en het rapport-Nabholz. Ik heb samen met de heren Mosselmans en Maeyens uit de Rand en de heren Béghin en Vandenbussche uit Brussel vorige week een petitie vanuit Brussel naar Straatsburg laten vertrekken.

Ik wens te benadrukken dat dit iets anders is dan het dossier-Nabholz. De heer Clerfayt heeft gemeend een beroep te moeten doen op de installatie van een wettelijke situatie via de inhoudelijke invalshoek van de minderheden, terwijl wij de inhoudelijke invalshoek van het recht op gezondheid hanteren en we helemaal niet uit zijn op een betere wettelijke regeling, maar wel op een betere feitelijke toepassing van deze wetgeving.

Over de vraag of onze stappen opportuun waren, kan men zeer lang redetwisten. Ik denk dat niemand in deze zaal vindt dat er ten gronde een probleem is. Of er een opportuniteit is of dat er een strategisch nuttige zaak mee is gedaan, daar kan men lang over redetwisten. Het is niet nodig om hierover de steun van de Vlaamse regering te hebben, dat is volgens mij niet terzake. Ik luister met aandacht naar het antwoord van de minister.

Mijnheer de minister, ik ben het wel eens met uw stelling dat deze zaak moet worden beslecht tussen Franstaligen en Vlamingen. Dat neemt niet weg dat omwille van een imago-probleem, waarbij de Vlamingen grote schade hebben opgelopen op Europees vlak, het in mijn ogen en die van de medeondertekenaars van de petitie nuttig was om ook eens naar Straatsburg te gaan. Uiteindelijk zullen we altijd terug rond de tafel gaan zitten, Vlamingen tegenover Franstaligen. Ik hoop dat de minister een aantal bemoedigende elementen kan geven die wijzen op een zekere vooruitgang.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Ik heb drie opmerkingen. De beschadiging is aangebracht door de Franstaligen en wij ondergaan die. Het is niet onze fout, want op de lange duur zou men die indruk krijgen.

Eén van de leden die ook secretaris is van het Vlaams Parlement, een partijgenote van u, moet u eens horen praten over de situatie in de Brusselse ziekenhuizen om te weten hoe zij daarover denkt. Haar verhalen zijn zeer schrijnend. Als er iets is dat ons in Halle-Vilvoorde beroert, dan is het dat wel. We weten allemaal dat een aantal Vlaamse gemeenten voor wat betreft de MUG, zowel vanuit Wallonië als vanuit Brussel bediend wordt. Elke drie maanden is er wel een televisieprogramma daarover, bijvoorbeeld op Ring TV of VTM. Daar ligt de gevoelige plek bij de mensen. De taalwet moet, wat dat betreft, worden toegepast. In Halle-Vilvoorde betekent dit dat men het Nederlands moet spreken, de hulpverleners moeten geen tweetaligen zijn, geen Franstaligen of half om half. We hebben hetzelfde recht op dienstverlening als iedere Vlaming in Vlaanderen: niet meer, maar zeker ook niet minder. Het gaat niet op te vertellen dat het niet kan. Dit zit ons danig hoog. Ooit zal er wel eens iets mislopen. Wanneer ooit iemand doodgaat omdat men hem niet heeft begrepen, dan zal de zaak op acht dagen tijd geregeld zijn.

In Lennik verzorgt het brandweerkorps ook de dienst 100. Deze mensen moeten op het materiaal teksten in het Frans aanbrengen omdat Franstaligen ze zouden kunnen gebruiken. Is dat normaal? Er is bijvoorbeeld een verkeersongeval. De 100 rukt uit en de MUG wordt gestuurd. De 100 van Lennik, bijvoorbeeld, begint te werken als eerste. Dan komt de dokter van de MUG aan, en omdat hij het materiaal dat dan is uitgestald zou kunnen gebruiken, moeten wij in onze gemeente bepaalde zaken aanbrengen in het Frans. Dat is toch bij de haren getrokken. Als dit zou gebeuren in een ander beschaafd land, dan zouden nogal wat stemmen opgaan. Ik vraag hiervoor een oplossing.

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in zijn uiteenzetting heeft de heer Van Nieuwenhuysen even verwezen naar Waals minister-president Hasquin en het faciliteren onderwijs en dan bedoelt hij natuurlijk de problematiek met betrekking tot de pedagogische inspectie. We strijden hier allemaal voor. Hij gaf de indruk dat alleen Waals minister-president Hasquin

Moreau

met deze problematiek is geconfronteerd. Ik wil dit wat juister uitdrukken en aanvullen. Deze problematiek is ongeveer drie decennia hangende. Het is een heel lange strijd. We moeten allen op de nagel blijven kloppen want de heer Hasquin is nog de slechtste niet. We zijn dicht bij een oplossing, veel dichters dan ooit voordien.

De voorzitter : De heer Platteau heeft het woord.

De heer Stefaan Platteau : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, persoonlijk vind ik een connectie maken tussen het rapport-Nabholz en de beslissing daarover in de Raad van Europa enerzijds, en de petitie die naar Straatsburg is vertrokken anderzijds, gevaarlijk en niet opportuun. Ik wil deze persoonlijke visie verder verduidelijken. Ik geloof dat er redenen genoeg zijn om die koppeling niet te maken en dus die zaak niet op deze manier op te lossen.

Wel moet ik de leden die het hadden over de wan-toestanden in de Brusselse ziekenhuizen op het vlak van het taalgebruik, en vooral bij de hulpdiensten, gelijk geven. Voor zover dit nodig is – want hij kent de situatie veel beter dan wij – wil ik de aandacht van de minister vestigen op deze anomalie. De heer Van Vaerenbergh zei het reeds : dit begint de mensen werkelijk te storen. Het is ergerniswekkend en helaas in sommige gevallen ook schrijnend dat dit gebeurt in sommige Brusselse ziekenhuizen. Deze toestanden komen echter niet in alle ziekenhuizen voor. Ik kan u voorbeelden geven van een degelijk gebruik van het Nederlands in een ziekenhuis. Daar gebeurt het vrijwel volgens het boekje. U zult wel weten over welk ziekenhuis ik het heb.

De situatie in de andere ziekenhuizen is echter schrijnend, en daar moet inderdaad iets aan gebeuren. Het is niet mijn gewoonte zaken op te schroeven, maar persoonlijk krijg ik in mijn omgeving heel veel klachten terzake. We hebben als Vlamingen de voorbije 25 jaar heel wat terrein gewonnen, dat klopt. Onze taal wordt behoorlijk gerespecteerd en we hebben heel wat rechten verworven of herwonnen. Wat dit thema echter betreft, staan we nog nergens. Er moet alleszins iets kunnen gebeuren terzake. Mijnheer de minister, ik vraag u een beroep te doen op uw kennis van deze materie en op de daadkracht en energie waarover ik weet dat u beschikt, om daar iets aan te doen, in de mate dat dit binnen uw bevoegdheden ligt.

De voorzitter : Mijnheer de minister, er is inderdaad sprake van de taalwetgeving en de toepassing

ervan, en de moeilijkheden die Vlaanderen ondervindt om terzake op te treden. U bent echter een machtig man. U hebt op dit ogenblik een sleutelpositie in een ander dossier, dat hier zeer nauw bij aansluit, met name de rust- en verzorgingstehuizen. Als de toestand schrijnend is bij de zieken, dan is hij vaak nog schrijnender bij de bejaarden, omdat daar vaak sprake is van een verminderde mondigheid. Hoe ver bent u bereid te gaan met betrekking tot de toepassing van de zorgverzekering en het Vlaamse karakter van die rust- en verzorgingstehuizen die zich als tweetalig profileren ? Zult u als Vlaams minister opleggen dat een instelling slechts kan worden erkend voor de zorgverzekering, en dus de voordelen kan hebben van de financiering – want dit is eigenlijk een verkapte vorm van financiering van deze instellingen – na het naleven van taalvoorwaarden ? Welke taalvoorwaarden zult u opleggen om de Vlamingen in deze zogenaamd tweetalige instellingen de rechten te geven die hen toekomen, iets waarover blijkbaar de hele commissie het eens is ?

Minister Vanhengel heeft het woord.

Minister Guy Vanhengel : Mijnheer de voorzitter, ik zal beginnen met de antwoorden op de vragen die aanvankelijk zijn gesteld, maar ik zal me niet onttrekken aan de bijkomende vragen die ondertussen zijn gesteld.

De aanvankelijke vraag was hoe het nu zit met die vergaderingen tussen de Vlaamse regering en de Brusselse Hoofdstedelijke regering. Deze vergaderingen zijn van sporadische aard. Tijdens deze zittingsperiode is er éénmaal overleg geweest tussen de Vlaamse en de Brusselse regering, namelijk op 15 januari 2002. *(Opmerking van de heer Luk Van Nieuwenhuysen)*

Op 12 december 2000 hadden de ministers-presidenten elkaar al eens ontmoet. Op 9 juli 2002 stond er inderdaad een nieuwe ontmoeting tussen de ministers-presidenten Dewael en de Donnée op de agenda, maar omwille van agendaproblemen heeft deze ontmoeting niet plaatsgevonden. Beide ministers-presidenten plannen nu voor begin november eventueel een nieuwe ontmoeting. Zoals bij de vorige ontmoeting in januari zou het kunnen dat sommige collega-ministers hierbij zullen worden betrokken, indien hun betrokkenheid nuttig wordt geacht als gevolg van de punten op de dagorde. Naast deze overlegformule, die niet formeel is vastgelegd en sporadisch van aard is, vindt er immers ook veelvuldig en regelmatig contact plaats tussen Vlaamse en Brusselse ministers, in functie van specifieke dossiers. Dat moet u weten. Hetzelfde geldt

Vanhengel

overigens voor de Vlaamse regeringsleden en de collegeleden van de VGC. In functie van de dossiers die ze behandelen, plegen zij regelmatig overleg met elkaar.

Het initiatief van een aantal Vlaamse parlementsleden en lokale mandatarissen om bij de Raad van Europa een onderzoek te vragen over het onthaal van Nederlandstalige patiënten in de Brusselse ziekenhuizen is een privé-initiatief van de betrokkenen. De Vlaamse regering heeft geen standpunt ingenomen terzake, daar het over een eigen initiatief gaat van parlementsleden om actie te ondernemen – gelukkig maar dat parlementsleden nog initiatiefrecht hebben.

Persoonlijk ben ik van mening dat er de voorbije decennia toch al een hele weg is afgelegd inzake de mogelijkheden om klachten met betrekking tot het onthaal in de Brusselse ziekenhuizen en bij de hulpdiensten aan te kaarten. Het aanvoelen dat Nederlandstaligen in de Brusselse ziekenhuizen en bij de Brusselse hulpdiensten onvoldoende in hun moedertaal terecht kunnen, is af en toe wel geïllustreerd door pijnlijke incidenten, die vaak dan ook de volle media-aandacht hebben gekregen. Tot nu toe is het echter zeer moeilijk om die problematiek weer te geven in objectieve cijfers en ze zo te staven. Het aantal formele klachten dat de voorbije jaren werd ingediend bij de officiële instanties ligt bijzonder laag. Het gaat over enkele gevallen : hier eentje, dan nog eens eentje.

Het aantal instanties waar men met die klachten terecht kan, is nochtans vrij omvangrijk. In eerste instantie is er de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. In tweede instantie is er de vice-gouverneur van Brussel. In derde instantie, voor de openbare ziekenhuizen die afhangen van de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC), is er het college van de GGC. Ook is er een meldpunt in Vlaanderen, en is er een meldpunt in constructie op federaal vlak. Dat zijn niet minder dan vijf officiële instanties waar men terecht kan met een eventuele klacht.

Inzake het meldpunt in constructie kan ik geen navraag doen. Als ik echter navraag doe bij de vice-gouverneur of bij mijn eigen administratie van de GGC of bij de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, dan blijken er nauwelijks of geen klachten te zijn ingediend. In heel de periode dat ik bevoegd ben in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft welgeteld één klacht me bereikt.

Ik bedoel hier maar mee dat het gaat over een algemeen gevoel. Ik weet dat de collega's uit de Rand de problematiek met recht en rede aanklaarten. Ik twijfel geen seconde aan de inschatting van de moeilijkheden die de heer Platteau en de heer Van Vaerenbergh maken. Ik weet ook dat mensen in een noodsituatie niet veel zin hebben om zich door de paperasserie te worstelen die gepaard gaat met een eventuele klacht. Geachte leden van de commissie, het zou nuttig en wenselijk zijn indien u, als u op de hoogte bent van een aantal klachten, de betrokkenen zou bijstaan om de klacht te formaliseren. Dit is overigens een van de opdrachten van de ambtenaar van het Vlaams Meldpunt. Hij moet de mensen helpen de klacht formeel in te dienen bij de juiste instantie. Hij moet de druk die eventueel op de mensen rust, wegnemen.

Daarnaast mogen we echter de krapte op de arbeidsmarkt niet uit het oog verliezen. Er is een tekort aan ziekenhuispersoneel, geneesheren en verzorgend personeel. In heel wat Brusselse ziekenhuizen slaagt men er met moeite in om voldoende verplegers en verpleegsters – laat staan tweetalige – te vinden. Hetzelfde geldt voor de geneesheren. U mag het me dan ook niet kwalijk nemen als ik bij wijze van boutade stel dat een patiënt beter af is met een geneesheer dan met een germanist. Dit is toch ook een deel van de realiteit waarmee we op het terrein worden geconfronteerd.

Hoe goed we ook op beleidsmatig vlak de zaak trachten te begeleiden en inspanningen leveren om een antwoord te bieden aan het ons bekende probleem, toch moeten we rekening houden met de problemen op de arbeidsmarkt. Op dit ogenblik hebben we daar geen controle op.

Mijnheer de voorzitter, net zoals in het Brussels Parlement, hebt u van de gelegenheid gebruik gemaakt om er nog een schepje bovenop te doen.

De voorzitter : Het verschil is wel dat ik hier in de oppositie zit.

Minister Guy Vanhengel : Dat was me even ontgaan.

U had een vraag over de zorgverzekering en wilde weten of ze de sleutel kan vormen in dit verhaal. Mijn antwoord daarop is ja. Na overleg met mij heeft minister Vogels in juli 2002 aan de Vlaamse regering een besluit voorgelegd, dat naar de Raad van State werd verstuurd. In het besluit wordt bepaald dat Brusselse instellingen uit de bicommunautaire sector door de Vlaamse overheid kunnen worden erkend als instellingen waar zorgcheques

Vanhengel

kunnen worden verzilverd indien wordt voldaan aan een aantal meetbare, kwalitatieve eisen. Hierbij is het onthaal in beide landstalen uiteraard een belangrijk element. De kwalitatieve eisen vormen één geheel, want niet enkel de taal is belangrijk. Ze maakt er echter wel integraal deel van uit. Als het besluit, na advies van de Raad van State, in werking treedt, zal de taal een beoordelingselement vormen om een instelling toe te laten zorgcheques te verzilveren.

Dit is een belangrijk gegeven. Mijnheer Vandenbossche, u zegt terecht dat dit zeker voor OCMW's waar instellingen aan zijn verbonden een manier is om voor een deel de financiële problemen te verlichten. Het verzilveren van zorgcheques houdt in dat een deel van de weinig of niet-vermogende klanten van de centra minder een beroep moeten doen op het OCMW. De instelling krijgt hierdoor de ruimte om een eigen beleid te ontwikkelen. Mijnheer de voorzitter, een van de prioriteiten van de Vlaamse regering is om aan ons beider verzuchtingen tegemoet te komen.

Het probleem van de interventieploegen in het bijzonder ligt bijzonder delicaat. Mijnheer Van Vaeckenbergh en mijnheer Platteau, u hebt allebei overschot van gelijk dat het rechtvaardigheidsgevoel wordt verstoord indien bijvoorbeeld een MUG uit een Brussels ziekenhuis naar de Rand uitrukt zonder personeel dat de beide landstalen spreekt.

Het probleem is nog veel erger. In de loop van de volgende jaren moeten we die zaak oplossen. De incidenten die zich sporadisch in de Rand voordoen, doen zich ook voor in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Ik heb het dan over de werking van de dienst 100. De Brusselse brandweer is na alle mogelijke institutionele wijzigingen van taalstatuut veranderd. Voorheen viel ze onder het regime van de gemeente, nu valt ze onder de regeling van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Dit houdt in dat een tweetalige dienstverlening wordt verzekerd met eentalige beampten, in dit geval pompiers. Het is dus mogelijk dat Brusselse brandweerwagens, maar vooral ambulances, uitrukken waarin twee perfect eentalige brandweertui van dezelfde taalrol of – en dit is nog schrijnender – twee eentalige pompiers zitten die elkaar niet begrijpen.

Tot nu toe zijn er nog niet te veel operationele problemen. Degenen die al jaren in dienst zijn, komen uit het 'ancien régime' en zijn in staat de twee talen te begrijpen. Ze zijn soepel genoeg om ervoor te zorgen dat een correcte dienstverlening wordt ver-

zekerd. Op termijn zullen er echter perfect eentaligen in dienst zijn. Dit zal leiden tot dezelfde situatie die de Rand nu kent met de MUG's. Nu eens zal er een Franstalige ploeg, dan een Nederlandstalige ploeg of een die niet met elkaar kan communiceren, worden uitgestuurd.

De enige oplossing hiervoor is te gelegener tijd in het federaal parlement een wijziging aan te kaarten waarbij de Brusselse brandweerdiensten opnieuw onder het taalstatuut van de lokale besturen worden geplaatst. Alle beampten binnen het korps die in contact komen met het publiek zouden dan verplicht tweetalig moeten zijn.

Het KB inzake de MUG's van toenmalig federaal minister Aelvoet moet nu worden geïmplementeerd door minister Tavernier. Indien dat gebeurt, zou het probleem kunnen worden opgelost. Mijnheer Van Nieuwenhuysen, ik wist niet dat u me deze vraag zou stellen. Anders had ik minister Tavernier gevraagd of hij het advies van de Raad van State reeds had ontvangen en wat de verdere planning was. Ik ben uiteraard bereid u hierop te antwoorden nadat ik de inlichtingen heb gekregen.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister, de vraag komt bij mij op of uw voorganger hier begin dit jaar een stukje komedie heeft gespeeld. Ik sluit dat niet uit. Hij heeft het belang van die vergaderingen tussen de Vlaamse regering en de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest blijkbaar toch wel wat overschat of anders voorgesteld dan het in werkelijkheid is. Hij heeft een en ander hier voorgesteld alsof het om een zeer belangrijke aangelegenheid ging en dat hij ervoor zou zorgen dat deze problematiek over de taalsituatie bij de hulpdiensten en in de ziekenhuizen prioritair aan bod zou komen.

U zegt echter dat die vergaderingen slechts sporadisch plaatshebben. De in juli geplande vergadering is omwille van agendaproblemen afgevoerd. Als al een half jaar op voorhand een vergadering gepland staat, verwondert het me ten eerste dat men de zaak afwimpelt met enkele agendaproblemen. Dat lijkt me weinig geloofwaardig. U zegt er dan nog bij dat er eventueel in november nog eens een vergadering zal plaatshebben tussen de ministers-presidenten, maar dat het niet zeker is dat deze problematiek dan aan bod zou komen. U zegt dat er vergaderingen zijn tussen functioneel bevoegde ministers, maar u hebt niet gepreciseerd of er tussen functioneel bevoegde ministers van de

Vlaamse regering en de Brusselse regering ook over deze problematiek effectief is onderhandeld en wat daar de resultaten van zijn.

Minister Guy Vanhengel : Niet tussen de ministers onderling, maar wel tussen de betrokken kabinetten. Via de werkzaamheden van verschillende betrokken kabinetten – op instructie van hun ministers – zijn we gekomen tot bijvoorbeeld de ontwikkeling van het federale meldpunt.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Excuseer, dat is de Interministeriële conferentie voor Volksgezondheid. Dat is niet het gevolg van een overleg tussen de Brusselse regering en de Vlaamse regering.

Minister Guy Vanhengel : Dat is juist, maar het is een conferentie waarbij alle betrokken partijen elkaar vinden. Daar is het geformaliseerd en geofficialiseerd en heeft het beestje een naam. De vergaderingen van de regeringen zijn institutioneel nergens geformaliseerd, dat bestaat in feite niet, het zijn toevallige ontmoetingen.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Dat heb ik nu wel begrepen.

U trekt zich nu op aan het meldpunt dat al enkele jaren op komst is en er nu zou moeten komen. Ik wil het echter eerst zien voor ik het geloof. Zelfs dan moet men het belang ervan niet overschatten. U hebt zelf gezegd dat er vijf mogelijkheden zijn om klachten in te dienen. Dat klopt, maar we moeten er niet op hopen dat mensen die in een ziekenhuis belanden of in een sterfsituatie zitten, nog tijd gaan spenderen aan het indienen van klachten. Als men een ziekenhuis buitenkomt, is men blij dat men ervan af is en denkt men er niet aan klachten in te dienen. Dat is niet de goede methode om deze zaak te verhelpen.

Minister Guy Vanhengel : De ene klacht die ik heb ontvangen, werd niet ingediend door de betrokkene, maar door de behandelende geneesheer. Dat kan ook. We moeten elkaar daarin steunen. Als een behandelend Nederlandstalig geneesheer merkt dat een van zijn patiënten in één van de Brusselse ziekenhuizen onheus wordt behandeld, kan hij ook wel eens in zijn pen kruipen. Omdat dit niet altijd gemakkelijk is, hebben we een Vlaams meldpunt opgericht. We hebben de ambtenaar die het meldpunt bemant, opdracht gegeven om te zeggen dat men de mensen moet helpen.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : We moeten elkaar niets wijsmaken. Er zijn uitzonderingen, maar

iedereen die al eens een stap heeft gezet in een Brussels openbaar ziekenhuis, kent de situatie.

Minister Guy Vanhengel : De ploeg van het programma Terzake is met een verborgen camera de openbare ziekenhuizen binnengestapt. Ze is naar elke onthaalbalie gegaan en stond er perplex van dat ze overal in het Nederlands te woord werd gestaan.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Aan de onthaalbalies misschien wel, maar ik heb het over de verzorging en over de dokters.

Minister Guy Vanhengel : Men laat uitschijnen alsof niemand de patiënt verstaat.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Excuseer, mijnheer de minister, als men als slachtoffer van een ongeval wordt binnengebracht, dan trekt men zich niets aan van wie er aan de onthaalbalie zit. Dan komt het erop aan te zeggen waar het pijn doet.

Minister Guy Vanhengel : Ik denk dat er hier en daar problemen zijn, maar we moeten die niet overdrijven en doen alsof een Nederlandstalige in deze stad totaal aan zichzelf is overgeleverd als hem iets overkomt en hij niemand meer zal vinden die hem verstaat.

Ik wil ook eens uit eigen ervaring spreken. Mijn echtgenote werkt al 23 jaar in de Brusselse ziekenhuizen. Voor wie op het terrein actief is, zijn de taalproblemen tussen Nederlands en Frans peanuts tegenover de taalproblematiek met het Spaans, Arabisch, Turks enzovoort. Ze staan voor gigantisch grotere problemen dan degene die u hier aankaart. Dat is ook de realiteit van het terrein.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister, we praten hier over de tweetalige hoofdstad van een tweetalig land. Mijn zorg is de manier waarop de Nederlandstaligen worden behandeld in de Brusselse ziekenhuizen door de hulpdiensten. Ik stel vast en betreur dat in tegenstelling tot wat ik hier heb gehoord, wat de meeste leden van deze commissie denken en wat zelfs uw voorganger toegaf, u de zaak hier tracht te relativiseren. Dat is volledig ten onrechte. Heel wat mensen, ook ikzelf, hebben een andere ervaring.

U hebt verwezen naar het tekort op de arbeidsmarkt. Ik ken de situatie in de Brusselse ziekenhuizen nu al veertig jaar, met praktijkervaring. Is er al veertig jaar een arbeidstekort op die markt ?

Minister Guy Vanhengel : Ja.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Wel dan.

Minister Guy Vanhengel : Tot slot wil ik nog het volgende zeggen. Ik hou niet van bevlogen en emotionele debatten als die niet leiden tot praktische verbeteringen op het terrein. Er zijn inderdaad dingen die kunnen worden verbeterd. Het initiatief bijvoorbeeld van de Brusselse regering om middelen vrij te maken waardoor taalopleidingen in de ziekenhuizen, zowel privé-ziekenhuizen als openbare, worden gesubsidieerd, waar een aantal ziekenhuizen op inspelen en hun mensen aansporen de opleidingen te volgen tijdens de diensturen, is een praktisch gegeven waarbij men een stuk van het probleem kan oplossen. We werken ook aan het ontwikkelen van initiatieven om ervoor te zorgen dat onze scholen voor verpleegkunde opnieuw aantrek krijgen bij de Nederlandstaligen in de hoofdstad en aan het ondersteunen van de scholen die in dat marktsegment opleidingen geven.

Ook is er het feit, mijnheer van Nieuwenhuysen, dat we nu in Brussel enorm veel middelen, tijd en energie investeren in ons Nederlandstalig onderwijs. Daar laten we massa's anderstaligen binnen om ze een opleiding te geven in het Nederlands. Niet iedereen is het daar mee eens. Het is evenwel ook een oplossing voor het probleem, want dat zijn degenen die binnen een periode van tien jaar op de arbeidsmarkt zullen komen. De eersten zijn dat nu trouwens aan het doen en dat zijn goede tweetaligen. Ook dat is een deel van de oplossing voor het probleem.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.18 uur.*
